

Arrest

nr. 125 472 van 11 juni 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 6 december 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt van 26 september 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 10 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die loco advocaat S. COPINSCHI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUHMADI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 26 april 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Op 26 september 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. De beslissing van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing genomen waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt onontvankelijk verklaard, luidt als volgt:

“Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 26.04.2012 bij onze diensten werd ingediend door :

T.(...), M.(...) (R.R.: 081112842726)
geboren te (...) op (...)
+ echtgenote :
A.(...), K.(...) (R.R. (0) 89.09.04 544-07)
geboren te (...) op (...)
+ kinderen :
T.(...), D.(...) (R.R. (0) 06.12.11 374-20)
geboren te (...) op (...)
T.(...), L.(...)(R.R.,(0Y 08.08.10 240-04)
geboren te (...) op (...)
T.(...), L.(...) (R.R. (0) 10.04,01 350-81)
geboren te (...) op (...)
nationaliteit: Rusland (Federatie van)
adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Artikel 9ter § 3 - 2° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

Betrokkene, T.(...) M.(...), legt bij zijn aanvraag dd. 26.04.2012 een vervallen paspoort voor op naam van T.(...) M.(...), uitgereikt op 13.09.2006 en geldig tot 13.09.2011. Hoewel artikel 9ter § 2 het aantonen

van identiteit ook toelaat door andere middelen dan een geldig paspoort, eist het daarentegen het aantonen van "de constitutieve elementen van identiteit". Krachtens wil van de wetgever berust deze bewijslast bij de aanvrager; hij kan niet worden omgekeerd en wordt opgelegd bij de indiening van de aanvraag, wat betekent dat de aangevoerde stukken op datzelfde ogenblik van indiening een actuele waarde moeten hebben, meer bepaald een bewijswaarde die in waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld (Arrest 193/2009 Grondwettelijk Hof dd. 26 november 2009 en Toelichting bij Art 9ter) en die dus sluitend moet zijn. De constitutieve elementen van identiteit doelen tevens op het element nationaliteit, wat in tegenstelling tot bv. geboorteplaats en -datum een identiteitsgegeven is dat onderhevig is aan wijziging. Aangezien de last van actuele bewijsvoering bij de aanvrager rust, komt het hem toe bij indiening van zijn aanvraag een afdoend bewijs van op dat ogenblik actuele nationaliteit te leveren. Slechts op deze wijze laat de aanvraag trouwens de medische appreciatie toe met betrekking tot mogelijke en beschikbare behandeling in zijn land van herkomst of verblijf. De plicht tot actuele bewijsvoering kan derhalve onbetwistbaar worden afgeleid uit de finaliteit van de procedure. Een op datum van indiening van de aanvraag 9ter verlopen paspoort levert slecht sluitend bewijs van nationaliteit en identiteit tot de vervaldatum.

Aangezien alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden (arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011).

Bovendien blijkt nergens uit het dossier dat betrokkene enige naarstigheid zou hebben aan de dag gelegd voor het bekomen van een nieuw, geldig paspoort.

Gezien de bewijslast niet kan worden omgekeerd, blijft betrokkene in onderhevig geval in gebreke, gezien hij in gebreke blijft zijn actuele nationaliteit aan te tonen: de aanvraag moet bijgevolg onontvankelijk worden verklaard (Art 9ter § 2 en § 3-2° en Arrest 73.696 RVV dd. 20 januari 2012).

Betrokkene legt bij zijn aanvraag dd. 26.04.2012 tevens een rijbewijs voor. Dit rijbewijs vermeldt niet de nationaliteit van betrokkene. Uit art. 9ter, § 2, 1° vloeit voort dat het identiteitsdocument of bewijselement waarmee men de nationaliteit van betrokkene wenst aan te tonen, de nationaliteit van betrokkene dient te bevatten. Aldus ontbreekt één van de constitutieve elementen van de identiteit Betrokkene roept in

zijn aanvraag evenmin in vrijgesteld te zijn van de verplichting om zijn identiteit aan te tonen (art. 9ter, § 2, 3e lid). Bijgevolg is de aanvraag onontvankelijk.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.2. Op dezelfde dag wordt ten aanzien van verzoekers een bevel genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), allen ingegeven door het volgende motief:

“Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

2° hij[zij] langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: betrokkene is niet als vluchteling erkend – beslissing weigering tot in overweging name dd. 24.08.2012[11.04.2012].”

De voormelde beslissingen werden verzoekers ter kennis gebracht op 8 november 2012.

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/72, § 1 samen gelezen met artikel 39/81, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

Verwerende partij werd op 18 december 2012 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen. De laatst nuttige dag om de nota en het administratief dossier in te dienen was 26 december 2012.

Er werd geen nota noch administratief dossier ingediend.

Artikel 39/59, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat wanneer de verwerende partij het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurt, de door de verzoekende partij vermelde feiten als bewezen worden geacht tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren verzoekers onder meer de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 “relatief aan de formele motivering van administratieve akten”, van het principe van de behoorlijke motivering van administratieve beslissingen en van het principe volgens dewelke de administratieve overheid het geheel van de pertinente elementen eigen aan een zaak in overweging dient te nemen wanneer zij een beslissing neemt.

Ter adstruering van het middel voeren zij onder meer aan wat volgt:

“(…)

Het artikel 9ter § 3, alinea 2, voorschrijft dat :

« § 2. Samen met de aanvraag, dient de vreemdeling zijn identiteit aan te tonen zoals bepaald in de 1ste § , alinea 1, door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat overeenstemt met de volgende vereisten :

1° het behoudt de volledige naam, de plaats en datum van geboorte en de nationaliteit van de geïnteresseerde ; 2° het is afgeleverd door de bevoegde autoriteit overeenkomstig met de wet van 16 juli 2004 met betrekking tot het Wetboek van het Internationaal Privaat Recht of de internationale conventies met betrekking tot het zelfde onderwerp ; 3° het stelt in staat om de fysieke band tussen de titularis en de geïnteresseerde te leggen ; 4° het werd niet opgesteld op basis van loutere verklaringen vanwege de geïnteresseerde. ».

(vrije vertaling)

Op het ogenblik van het indienen van zijn 1ste asielaanvraag nabij de Dienst voor Vreemdelingenzaken, dit was op datum van 26 januari 2010, heeft de verzoeker een origineel voorgelegd van zijn intern Russisch paspoort, paspoort waarvan een gedeeltelijke kopie werd gevoegd in bijlage aan huidig beroep (stuk 3).

Dit element werd geattesteerd door de inschrijving behouden op de bijlage 26 afgeleverd door De heer T.(...) van de Dienst voor Vreemdelingenzaken op datum van 26 januari 2010 (stuk 4).

Uit hetgeen vooraf gaat vloeit duidelijk voort dat deze inschrijving, behouden op de bijlage afgeleverd aan de verzoeker door de Dienst voor Vreemdelingenzaken op datum van 26 januari 2010, dat de Dienst voor Vreemdelingenzaken, sinds deze datum, in het bezit is van een kopie van het intern Russisch paspoort van de verzoeker.

Het is dus niet weerlegbaar dat de Dienst voor Vreemdelingenzaken, voor het indienen, door de verzoeker, van de aanvraag tot machtiging van het verblijf voor meer dan drie maanden om medische redenen waarvan sprake, reeds in het bezit was van een kopie van het officieel document van de Russische autoriteiten, dat duidelijk getuigt van de identiteit van de verzoeker, document waarvan noch de authenticiteit, noch de validiteit ervan op geen enkel ogenblik in vraag werden gesteld door de Belgische autoriteiten.

(...)"

3.2. Wat betreft de ingeroepen schending van de formele motiveringsplicht dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad merkt op dat de verzoekers de bestreden beslissing inhoudelijk bekritisieren en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.3. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet – dat verzoekers tevens geschonden achten – bepaalt het volgende:

“ § 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. [...]

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

- 1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;
- 2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;
- 3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;
- 4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

- 1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;
- 2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;
- 3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;
- 4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;
- 5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

[...]"

3.4. In de memorie van toelichting bij voormelde wetsbepaling kan onder de kop "Identificatie-Arrest van het Grondwettelijk Hof" het volgende gelezen worden:

"Sinds het arrest 2009/193 van het Grondwettelijk Hof van 26 november 2009 geldt in het kader van de aanvragen op grond van artikel 9ter een ruimere interpretatie op het vlak van de identificatieplicht. Het arrest bood een antwoord op een prejudiciële vraag en heeft derhalve het huidige artikel 9ter niet vernietigd. Wel werd de uitvoerbaarheid op het punt van de identificatieverplichtingen in hoge mate ingeperkt. Voortaan zal niet enkel rekening worden gehouden met een "identiteitsdocument", namelijk een nationaal paspoort of een identiteitskaart, maar ook met andere documenten waaruit de identiteit afdoende blijkt. Artikel 9ter dient terug volledig toegepast te kunnen worden en dit wetsontwerp komt deze rechtspraak dan ook tegemoet. Dit ontwerp beoogt in dit kader de procedure te verduidelijken volgens dewelke de vreemdeling op geldige wijze zijn identiteit kan aantonen. Het nieuwe artikel 9ter, §

2, eerste lid, vermeldt de vier cumulatieve voorwaarden waaraan de documenten die de verzoeker neerlegt, moeten voldoen. Het kan bijvoorbeeld gaan over een getuigschrift van identiteit of een consulaire kaart of een militair zakboekje of een huwelijksboekje of een oud nationaal paspoort of een rijbewijs of een getuigschrift van nationaliteit of een vonnis van een Belgische rechtbank met betrekking tot de toekenning van de status van staatloze of een getuigschrift van staatloosheid afgeleverd door het CGVS of een getuigschrift afgeleverd door het HCR met betrekking tot de status van vluchteling bekomen door de betrokkene in een derde land of een kieskaart. Het nieuwe artikel 9ter, § 2, tweede lid, vermeldt de voorwaarden waaraan de documenten moeten voldoen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit aantonen. Deze bewijselementen kunnen bijvoorbeeld zijn een geboortekte of een huwelijksakte of een akte van bekendheid of een getuigschrift van verlies van identiteitsdocumenten, afgeleverd door de autoriteiten van het land van herkomst of een attest van immatriculatie of een Bivr. De weerhouden criteria laten toe, om op een efficiënte wijze en conform het arrest van het Grondwettelijk Hof, vast te stellen "of de waarachtigheid van één of meerdere bewijselementen voorgelegd door de betrokkene niet ter discussie kan worden gesteld". Uit de rechtspraak van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen blijkt immers dat een bewijskrachtig document dient te zijn uitgegeven door een overheid, voorzien te zijn van de nodige gegevens ter verificatie en niet louter te zijn opgesteld op basis van verklaringen van de titularis." (Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 0771/001, p. 145-146).

3.5. *In casu* dienden verzoekers op 26 april 2012 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Eerste verzoeker voegde bij deze aanvraag, ter staving van zijn identiteit, een Russisch paspoort, afgeleverd op 13 september 2006. Verweerder verklaarde de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk, daar dit paspoort, dat geldig was tot 13 september 2011, vervallen is. Verweerder stelt dat een vervallen identiteitskaart de actuele nationaliteit van verzoeker niet aantoonst. Hierbij wordt erop gewezen dat de nationaliteit, in tegenstelling tot de overige aspecten van de identiteit van een persoon, onderhevig kan zijn aan wijziging. Hij geeft aan dat aldus geen sluitend bewijs van actuele nationaliteit voorlag bij de aanvraag om machtiging tot verblijf. Tevens stelt hij dat uit het dossier niet blijkt dat verzoeker enige naarstigheid zou hebben aan de dag gelegd voor het bekomen van een nieuw, geldig paspoort.

3.6. De Raad benadrukt dat het Grondwettelijk Hof reeds oordeelde dat het niet kennelijk onredelijk is om van een vreemdeling die een aanvraag indient om, in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden te eisen dat hij zijn identiteit aantoonst en dat het Hof aangaf dat dit impliceert dat ook de nationaliteit van de aanvrager moet kunnen worden vastgesteld. De nationaliteit van de aanvrager is immers van belang omdat een ambtenaar-geneesheer, in een tweede fase van de procedure, dient te kunnen onderzoeken welke medische zorgen de betrokken vreemdeling in zijn land van herkomst kan krijgen (GwH 29 november 2009, nr. 193/2009). Artikel 9ter, § 2, 1° van de vreemdelingenwet, zoals gewijzigd ingevolge voormeld arrest van het Grondwettelijk Hof, bepaalt dan ook uitdrukkelijk dat de vreemdeling die een verblijfsmachtiging op medische gronden aanvraagt zijn nationaliteit – zijnde een constitutief element van zijn identiteit – dient aan te tonen.

3.7. De vraag stelt zich vervolgens of een verstreken paspoort een bewijs van identiteit en vooral van nationaliteit kan vormen.

Een verstreken paspoort blijft uiteraard het bewijs van identiteit in strikte zin vormen: het is niet omdat het document komt te vervallen dat de vreemdeling niet langer de op deze kaart vermelde naam en voornaam en geboorteplaats- en datum heeft.

Een vervallen paspoort kan verder het bewijs vormen van de nationaliteit, ook al betreft het een paspoort van een niet meer bestaande staat, tenzij er ernstige twijfel bestaat over de nationaliteit van de betrokkene (naar analogie met RvS 31 december 2010, nr. 209.878).

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat er elementen waren die twijfels deden rijzen over verzoekers nationaliteit die het onderzoek ten gronde van de aanvraag om verblijfsmachtiging zouden belemmeren. In de bestreden beslissing wordt aangegeven dat er geen sluitend bewijs voorligt van de actuele nationaliteit van verzoeker doch zonder dat concrete gegevens worden aangebracht waaruit een gerechtvaardigde ernstige twijfel blijkt wat de actuele nationaliteit van verzoeker betreft. Het administratief dossier werd niet ingediend, zodat niet kan worden nagegaan of er daarin aanwijzingen voorhanden zouden zijn waaruit zou blijken dat verzoeker niet (meer) de voorgehouden nationaliteit zou bezitten.

Verder wordt in de eerste bestreden beslissing ook nog aangegeven dat “*nergens uit het dossier [blijkt] dat betrokkene enige naarstigheid zou hebben aan de dag gelegd voor het bekomen van een nieuw, geldig paspoort*”, doch de Raad kan hierover, bij gebrek aan administratief dossier, niet oordelen. Waar verzoekers in onderhavig verzoekschrift stellen dat zij reeds op 26 januari 2010 het Russisch paspoort van eerste verzoeker neer hebben gelegd voor de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn eerste asielaanvraag en dat de authenticiteit en de validiteit van dit paspoort sindsdien op geen enkel ogenblik in vraag werden gesteld door de Belgische autoriteiten, worden deze feiten dan ook als bewezen geacht. Overigens betreft dit in wezen een kritiek op het gedrag van verzoeker en is op zichzelf genomen onvoldoende opdat hieruit enige gerechtvaardigde ernstige twijfel blijkt inzake de nationaliteit van verzoekers op het ogenblik van het indienen van hun aanvraag om machtiging tot verblijf. Door desalniettemin te stellen dat eerste verzoeker zijn identiteit niet aantoot zoals bepaald in artikel 9ter, § 2, 1° van de vreemdelingenwet en derhalve te concluderen dat verzoekers hun aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk is conform het gestelde in artikel 9ter, § 3, 2° van de vreemdelingenwet, schendt verweerder de materiële motiveringsplicht.

Verweerder verwijst in de bestreden beslissing nog naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Gezien het feit dat in deze rechtspraak wel gegevens voorhanden waren die gerechtvaardigde twijfels over de nationaliteit met zich brachten, hetgeen *in casu* op generlei wijze blijkt, is geen vergelijking mogelijk met het beroep dat tot het aangehaalde arrest heeft geleid.

Bij gebrek aan administratief dossier kan de Raad niet nagaan of de overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Door de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren, louter omdat een vervallen Russisch paspoort werd voorgelegd, zonder de nationaliteit van verzoeker op zich op niet kennelijk onredelijke gronden in twijfel te trekken, is de materiële motiveringsplicht in het licht van de ontvankelijkheidsvoorwaarden zoals voorzien in artikel 9ter van de vreemdelingenwet geschonden.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. De overige onderdelen van het middel dienen bijgevolg niet nader te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3.8. Uit de bewoordingen van de eerste bestreden beslissing blijkt dat de bevelen die aan de verzoekende partijen werden gegeven, gesteund is op deze beslissing: het bevel is gedateerd op dezelfde datum en er wordt gesteld “*in uitvoering van de beslissing van attaché W. C., gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,*” zijnde de eerste bestreden beslissing. Nu de Raad een middel gegrond acht gericht tegen eerste bestreden beslissing en overgaat tot de vernietiging ervan, is de rechtsgrond van de bevelen verdwenen. Gelet op een goede rechtsbedeling en het rechtszekerheidsbeginsel dienen bijgevolg ook deze bevelen uit het rechtsverkeer te verdwijnen.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Maatschappelijke Integratie, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt van 26 september 2012 en de bevelen om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum, worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF